

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců
JUDr. Václava Štencla, MA, a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **V. V.**
bytem X
zastoupená advokátkou JUDr. Pavlínou Kolátorovou
sídlem Chlumova 1436/3, 586 01 Jihlava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

za účasti
osob zúčastněných
na řízení: **I. SLUŽBY MĚSTA JIHLAVY, s. r. o., IČO 60727772**
sídlem Havlíčkova 218/64, 586 01 Jihlava
zastoupená advokátem Mgr. Janem Ševčíkem
sídlem Majakovského 1517/10, 586 01 Jihlava
II. Statutární město Jihlava, IČO 00286010
sídlem Masarykovo náměstí 97/1, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2023, č. j. KUJI 13611/2023, sp. zn.
OŽPZ 244/2023 Pa-3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.

- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Magistrát města Jihlavy, odbor životního prostředí (dále „vodoprávní úřad“), rozhodnutím ze dne 31. 10. 2022, č. j. MMJ/OŽP/184249/2022-SaZ, sp. zn. MMJ/OŽP/42437/2022/9, podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, (dále „zákon o vodovodech a kanalizacích“) osobě zúčastněné na řízení I. uložil povinnost zajistit provádění veřejné služby do doby nabytí právní moci povolení k provozování veřejné kanalizace ve vlastnictví žalobkyně pro obytný soubor rodinných domků v lokalitě „Na Kopci“ v části Statutárního města Jihlavy Popice, nejdéle však do 30. 10. 2023. Proti tomuto rozhodnutí brojily žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení I. odvoláním, která žalovaný napadeným rozhodnutím dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítl, přičemž prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Předmětem sporu je otázka, zda byly splněny zákonné podmínky pro uložení povinnosti veřejné služby.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, neboť se opakovaně nezabýval námitkami žalobkyně, a následně vyvodil nesprávné právní závěry. Opakovaným nařízením veřejné služby je obcházena zákonná podmínka o tom, že veřejná služba může být nařízena maximálně na dobu jednoho roku. Pro uložení veřejné služby nebyly nikdy splněny zákonné podmínky. Veřejná služba nebyla poprvé fakticky vůbec vykonávána, její nařízení bylo zbytečné a neúčelné. Správní orgán obyvatelům dané lokality oficiálně povolil bezúplatné užívání zařízení, nikdo nikomu nezačal hradit žádnou úplatu. Žalobkyně nebyla vyzvána k předání kanalizace či poskytnutí jakékoli součinnosti. Žalobkyně neobdržela vysvětlení, pro které subjekty by uvedený kanalizační řád měl být provozován. Správní orgány neměly zkoumat jen podmínky formální, ale i faktické, tedy skutečnou potřebu v dané oblasti. Tato naléhavá potřeba v předmětné lokalitě nikdy nebyla, žalovaný se však s touto okolností nijak nevypořádal. Zákon o vodovodech a kanalizacích se na zařízení v dané lokalitě nevztahuje, neboť předmětný vodovod ani kanalizaci nevyužívá ani 50 fyzických osob, ani průměrná denní spotřeba pitné nebo odpadní vody nečiní 10 m³ a více. Správní orgán se s touto problematikou nevypořádal. Nelze vyloučit, že správní orgán hodlá veřejnou službu nařizovat i v budoucnu. Postup správních orgánů se jeví jako nepřipustná nátlaková akce na žalobkyni, která ji má přimět k prodeji infrastruktury za nevýhodných podmínek.
3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné.

4. Osoba zúčastněná na řízení I. ve svém vyjádření uvádí, že veřejnou službu zajišťovala v souladu s rozhodnutím správního orgánu a platnou legislativou (provoz dispečinku, pohotovostní služba, kontrola míry znečištění odpadních vod). Kanalizace jí nikdy nebyla předána, i když k součinnosti byla žalobkyně několikrát vyzvána. Osoba zúčastněná na řízení činila veškeré kroky k tomu, aby zjistila faktický počet odběratelů připojených v dané lokalitě na kanalizaci, ačkoliv tato data měla mít od žalobkyně či od správního orgánu. Z poskytnutých podkladů zjistila, že většina z 37 rodinných domů má vybudovanou kanalizační přípojku s domovní čističkou odpadních vod, je povoleno jejich užívání a jsou tedy napojeny na předmětnou kanalizaci. Pokud vodoprávní úřad toleroval stav v předmětné lokalitě dlouhou dobu, není nařízení veřejné služby adekvátním nástrojem pro řešení situace. Nařizování veřejné služby nemůže dlouhodobě nahrazovat řádné a bezpečné provozování veřejné kanalizace. Není sporné, že se jedná o veřejnou kanalizaci ve smyslu § 1 odst. 3 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích. Je na žalobkyni jako vlastníkově infrastruktury, aby řádné provozování neprodleně zajistila.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
6. Na úvod zdejší soud poznamenává, že totožná povinnost zajistit provádění veřejné služby k dané lokalitě byla osobě zúčastněné na řízení I. již jednou uložena rozhodnutím vodoprávního úřadu (rozhodnutí ze dne 2. 9. 2021, č. j. MMJ/OŽP/177946/2021-SaZ, SZ MMJ/OŽP/39304/2021/6) a na něj navazujícím rozhodnutím žalovaného (rozhodnutí ze dne 9. 12. 2021, č. j. KUJI 101954/2021, sp. zn. OŽPZ 2018/2021 Pa-2), a to do doby nabytí právní moci povolení k provozování předmětné kanalizace oprávněnému provozovateli, nejdéle však do 31. 8. 2022. Jelikož v době uložené povinnosti veřejné služby nedošlo k vydání povolení k provozování předmětné kanalizace, přistoupil vodoprávní úřad k nařízení nové povinnosti veřejné služby, která je předmětem právě posuzované věci.
7. Žalobkyně namítá, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, jelikož se opakovaně nezabýval jejími námitkami. K této námitce soud předesílá, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jelikož žalobkyně uplatňuje uvedenou námitku zcela nekonkrétně, může na ni soud reagovat taktéž pouze v obecné rovině (k souvisejícím konkrétnějším tvrzením uplatněným v jiných částech žaloby se pak soud vyjádří při posuzování důvodnosti jednotlivých žalobních bodů). Není úkolem soudu, aby blíže nespecifikovaná obecná konstatování žalobkyně sám rozváděl, a dotvářel tak za žalobkyni znění žalobních námitek.

8. Zdejší soud přitom neshledal, že by rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející řízení trpělo namítanou vadou. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobkyně i konkrétní úvahy žalovaného. K jednotlivým odvolacím námitkám žalobkyně se žalovaný vyjádřil na str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí. Ostatně sama žalobkyně proti těmto úvahám v žalobě brojí konkrétní argumentací, a krajskému soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil.
9. Pro posouzení věci je rozhodující, zda byly splněny zákonné podmínky pro uložení povinnosti veřejné služby provozovateli kanalizace ve smyslu § 22 odst. 1 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích.
10. Dle § 8 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích platí, že „*[v]lastník vodovodu nebo kanalizace může uzavřít smlouvu o provozování vodovodu nebo kanalizace s provozovatelem. Jestliže vlastník provozuje vodovod nebo kanalizaci svým jménem a na vlastní odpovědnost, vztahují se na něj všechna práva a povinnosti provozovatele.*“
11. Podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích platí, že „*[v]lastníci vodovodů nebo kanalizací provozně souvisejících, popřípadě jejich částí provozně souvisejících, upraví svá vzájemná práva a povinnosti písemnou dohodou tak, aby bylo zajištěno kvalitní a plynulé provozování vodovodu nebo kanalizace. Tato dohoda je podmínkou kolaudačního souhlasu podle stavebního zákona.*“
12. Podle § 6 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích vydá krajský úřad povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace jen osobě, která je oprávněna provozovat živnost podle zvláštního zákona [písm. a)], je vlastníkem vodovodu nebo kanalizace nebo s vlastníkem vodovodu nebo kanalizace uzavřela smlouvu, která ji opravňuje vodovod nebo kanalizaci provozovat; v případě, že vodovod nebo kanalizace provozně souvisí s vodovody nebo kanalizacemi jiných vlastníků, musí být doloženo, že s nimi má vlastník uzavřenou písemnou dohodu podle § 8 odst. 3 tohoto zákona [písm. b)] a sama nebo její odborný zástupce splňuje kvalifikaci odpovídající požadavkům na provozování, správu a rozvoj vodovodů nebo kanalizací, pro které se povolení k provozování vydává [písm. c)].
13. Veřejná služba je dle § 22 odst. 1 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích činnost provozovatele v oboru zásobování vodou, odvádění odpadních vod a jejich čištění, která „*přesahuje zajišťování běžných služeb podle tohoto zákona a není smluvně zajištěna nebo plněna, zejména činnost při ohrožení veřejného zdraví, životního prostředí, majetku a veřejného pořádku.*“
14. Dle § 22 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích platí, že „*[p]ovinnost veřejné služby lze uložit provozovateli, který má k jejímu zajištění vytvořeny potřebné podmínky; tato povinnost vzniká rozhodnutím příslušného orgánu veřejné správy (§ 26 až 28). Rozhodnutí se vydává na dobu určitou, nejdéle však na dobu 1 roku.*“
15. Konečně dle § 22 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích platí, že „*[p]o dobu vykonávání povinnosti veřejné služby přechází právo na vodné a stočné na toho, komu je tato povinnost uložena. V případě provozně souvisejícího vodovodu nebo kanalizace, při jejichž provozování nelze vybírat vodné a stočné, hradí prokázané náklady vzniklé rozhodnutím určenému provozovateli vlastník, popřípadě provozovatel, který pitnou vodu odebírá nebo odpadní vody předává.*“

16. Otázkou ukládání povinnosti veřejné služby dle zákona o vodovodech a kanalizacích se zabýval Nejvyšší správní soud mimo jiné v rozsudku ze dne 28. 1. 2010, č. j. 9 As 24/2009-80, ze kterého plynou obecná východiska, která plně dopadají i na posuzovanou věc. Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval, že není-li zajišťování služeb podle zákona o vodovodech a kanalizacích smluvně zajištěno a přesahuje-li zajišťování běžných služeb dle tohoto zákona, nebo došlo-li ke ztrátě způsobilosti dosavadního provozovatele nadále zajišťovat dodávku vody nebo odvádění odpadních vod, může příslušný správní orgán uložit jinému provozovateli tzv. povinnost veřejné služby. Správní orgány ukládají povinnost veřejné služby provozování vodovodů až v zcela krajních situacích, kdy vyhodnotí, že hrozí riziko přerušení dodávek vody obyvatelstvu, případně přerušení odvodu odpadních vod. Je-li tedy ohrožen odvod odpadních vod v určité oblasti, nezbývá vodoprávnímu úřadu jiná možnost než jej zajistit formou uložení povinnosti veřejné služby subjektu k tomu způsobilému. Takovéto řešení je bezesporu řešením krajním, což plyne i z formulace rozhodnutí, která předpokládá variantu ukončení povinnosti veřejné služby v případě, že by v mezidobí bylo vydáno platné povolení k provozování předmětného vodovodu nebo kanalizace.
17. Pro uložení povinnosti veřejné služby ve smyslu § 22 zákona o vodovodech a kanalizacích je v projednávané věci ve světle žalobních námitek relevantní splnění dvou podmínek, a to že 1) kanalizace žalobkyně je veřejnou kanalizací ve smyslu § 1 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích; 2) na této kanalizaci není smluvně zajištěna nebo plněna činnost provozovatele v oboru zásobování vodou, odvádění odpadních vod a jejich čištění.
18. Zdejší soud se v první řadě zabýval otázkou, zda se na kanalizaci ve vlastnictví žalobkyně vztahuje zákon o vodovodech a kanalizacích. Žalobkyně namítá, že nikoliv, neboť předmětnou kanalizaci nevyužívá ani 50 fyzických osob, ani průměrná denní spotřeba odpadní vody nečiní 10 m³ a více, protože se na její kanalizaci dle § 1 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích tento zákon nevztahuje.
19. Dle § 1 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích se tento zákon vztahuje na a) „*vodovody a kanalizace, pokud je trvale využívá alespoň 50 fyzických osob, nebo pokud průměrná denní produkce z ročního průměru pitné nebo odpadní vody za den je 10 m³ a více*“ a b) „*každý vodovod nebo kanalizaci, které provozně souvisejí s vodovody a kanalizacemi podle písmene a)*“.
20. Rozhodnutí správních orgánů však v projednávané věci nebylo vystavěno na splnění podmínky § 1 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, nýbrž na splnění podmínky § 1 odst. 3 písm. b) tohoto zákona. Správní orgány uvedly, že kanalizace žalobkyně provozně souvisí s kanalizací ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení II, která na základě provedení barevné zkoušky zjistila, že propojení obou kanalizací je funkční. K předmětné kanalizaci bylo vydáno kolaudační rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 4. 9. 2006, č. j. OŽP/13109/2007-6. Tyto skutečnosti žalobkyně nezpochybňuje. Zákon o vodovodech a kanalizacích se tak na kanalizaci ve vlastnictví žalobkyně vztahuje na základě § 1 odst. 3 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť kanalizace žalobkyně provozně souvisí s veřejnou kanalizací ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení II.
21. Co se týče druhé podmínky uvedené v bodě 17 tohoto rozsudku, mezi stranami není sporu o tom, že v době rozhodování správních orgánů nebyl na předmětné kanalizaci zajištěn žádný provozovatel, který by disponoval povolením k provozování kanalizace od žalovaného dle § 6 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích. Žalobkyně není sama způsobilá kanalizaci provozovat a ani si nesjedнала její provozování s žádnou jinou

způsobitou osobou. Podmínka pro uložení veřejné služby dle § 22 odst. 1 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích tak byla v projednávané věci naplněna.

22. Odkazuje-li žalobkyně na soukromoprávní spory s osobou zúčastněnou na řízení I, resp. na neochotu spolupráce za účelem budoucí úpravy vlastnického práva ke kanalizaci a práva k jejímu provozování, tak v této souvislosti je třeba zdůraznit, že právní úprava obsažená v § 22 odst. 1 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích je veřejnoprávní úpravou sledující ochranu veřejného zájmu, kterým je řádný a plynulý provoz vodovodů a kanalizací pro potřeby obyvatel. Fungující dodávka pitné vody i odvádění odpadních vod jsou pro zajištění základních potřeb obyvatelstva nezbytné. Citovaná právní úprava reaguje na situace, kdy není zajištěna dodávka vody nebo odvádění odpadních vod k tomu způsobitou osobou a kdy je třeba ve veřejném zájmu poskytování uvedených služeb obyvatelstvu dále zajistit tak, že v řízení zahajovaném z úřední povinnosti bude uložena povinnost veřejné služby subjektu, který má k jejímu zajištění vytvořeny potřebné podmínky. Nejedná se o právní úpravu, jejímž smyslem by bylo řešit soukromoprávní otázky související se závazky vzniklými ze smluvních vztahů mezi vlastníky vodovodů a kanalizací a jejich provozovateli.
23. Zároveň je s ohledem na zásadu proporcionality a minimalizace zásahu veřejné moci nutno nahlížet na oprávnění orgánu veřejné moci nařídít soukromému subjektu povinnost poskytovat veřejnou službu obyvatelstvu jako na výjimečný nástroj, který připadá v úvahu pouze tehdy, pokud je poskytování dané služby ohroženo; uložení veřejné služby konkrétnímu subjektu se proto musí opírat jak o nastalou výjimečnou situaci, tak o schopnost vybraného subjektu veřejnou službu co nejlépe zajistit.
24. Ze skutkového stavu zjištěného v projednávané věci plyne, že k takové výjimečné situaci došlo, neboť provozování kanalizace ve vlastnictví žalobkyně nebylo na základě platného povolení zajištěno ani samotnou žalobkyní, ani jiným provozovatelem. Nelze proto přisvědčit námitce žalobkyně, že by správní orgány měly dále zkoumat skutečnou potřebu předmětné veřejné služby v dané oblasti. Faktická potřeba je zákonem implicitně předpokládána, neboť jsou-li rodinné domy napojeny na veřejnou kanalizaci, není žádný důvod se domnívat, že ji nevyužívají. Zdejší soud se plně ztotožňuje s názorem správních orgánů, že pokud by vodoprávní úřad novou povinnost zajištění provozování veřejné služby nenařídil, nebyla by na předmětné kanalizaci plněna činnost provozovatele v oboru odvádění odpadních vod, v důsledku čehož by mohlo dojít k ohrožení veřejného zdraví a životního prostředí.
25. Povinnost veřejné služby přitom může plnit do značné míry preventivní funkci a nemusí nutně vyžadovat konkrétní zásahy do kanalizace. Smyslem veřejné služby je mimo jiné dohled nad fungováním veřejné kanalizace a nepřetržitá připravenost k nápravě případných závad. Nelze se proto ztotožnit s námitkou, že správní orgán pochybil, pokud v řízení o uložení povinnosti veřejné služby nezjistil žádné informace o výkonu první veřejné služby, jeho způsobu, významu a přínosu, osobách využívajících kanalizaci a odpovídající úhradě. I kdyby osoba zúčastněná na řízení I. například neučinila žádné konkrétní kroky například k odstraňování závad, již její připravenost takové závady řešit představovala výkon povinnosti veřejné služby. Vodoprávní úřad byl nadto při vydání rozhodnutí vázán podmínkami stanovenými v zákoně o vodovodech a kanalizacích. Nad rámec těchto podmínek nebyl povinen (a ani oprávněn) další podmínky stanovit a hodnotit.
26. Tvzení žalobkyně, že veřejná služba v dané oblasti nebyla ani nebude potřeba, by mohlo být relevantní pouze v případě, že by žalobkyně prokázala, že ve skutečnosti žádný

z připojených domů kanalizaci vůbec nevyužívá, neboť například všechny domy v dané lokalitě mají vybudován vlastní systém určený k ukládání a zpracování odpadních vod. Nejenže nic takového žalobkyně netvrdila a nedokládala, ale obsah správního spisu svědčí o opaku (sdělení stavebního úřadu ze dne 12. 2. 2021 uvádí řadu rodinných domů, u nichž je odkanalizování řešeno právě napojením na veřejnou kanalizaci).

27. Žalobkyně dále brojí proti tomu, že veřejná služba byla napadeným rozhodnutím uložena opakovaně, ačkoliv § 22 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích připouští její uložení maximálně na dobu jednoho roku.
28. S touto interpretací se krajský soud neztotožňuje. Již text daného ustanovení jasně napovídá tomu, že doba jednoho roku je koncipována toliko jako maximální doba účinnosti konkrétního rozhodnutí („rozhodnutí se vydává na dobu určitou“), nikoliv jako maximální doba, po kterou lze k jediné kanalizaci uložit povinnost veřejné služby. Text zákona přitom v tomto případě také odpovídá jeho smyslu. Časové omezení je totiž koncipováno jako určitá motivace k úpravě smluvních vztahů mezi účastníky řízení. Jak uvádí důvodová zpráva k návrhu zákona č. 275/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 275/2013 Sb.“), (sněmovní tisk 933/0, volební období 2010-2013, dostupný na www.psp.cz), „[d]oba 1 roku je dostatečně dlouhá na to, aby vlastník vodovodu nebo kanalizace jednal. Řízením si všichni účastníci musí uvědomit, že se věc musí řešit jiným způsobem. Povinnost veřejné služby se nemůže stát prostředkem náhrady smluvních vztahů.“ V případě, kdy k úpravě vztahů nedojde, však nelze ponechat provoz kanalizace po uplynutí doby stanovené pro výkon veřejné služby nezajištěn a ohrozit tak veřejný zájem na řádném a plynulém provozu kanalizace pro potřebu obyvatel. Ostatně v takovém případě by uložení povinnosti veřejné služby zúčastněné osoby k řešení situace příliš nemotivovalo, neboť by mohli počítat s tím, že se jedná pouze o dočasný stav. Časové omezení účinnosti rozhodnutí zároveň funguje jako pravidelný interval pro opětovné vyhodnocení, zda jsou splněny podmínky pro uložení povinnosti veřejné služby. Ze všech těchto důvodů má soud za to, že veřejnou službu lze ukládat opakovaně.
29. K možnosti opakovaného uložení veřejné služby dospěla i komentářová literatura. Podle ní jestliže ke konci účinnosti rozhodnutí o uložení povinnosti veřejné služby stále trvá situace, pro kterou bylo rozhodnutí vydáno, „lze zahájit nové řízení o vydání dalšího rozhodnutí, které bude časově navazovat na prvně vydané. Pomocí veřejné služby lze tedy zajistit základní fungování teoreticky na dobu neurčitou, na druhou stranu v rámci veřejné služby nelze zajistit obnovu vodovodu či kanalizace, jejich rozvoj, dohody vlastníků provozně souvisejících vodovodů či kanalizací apod., tedy veřejná služba rozhodně nevyřeší vše, co je z dlouhodobého hlediska třeba“ (Rubeš, P. *Zákon o vodovodech a kanalizacích: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-8-27]). Ačkoliv tedy opakované ukládání povinnosti veřejné služby není ideálním řešením, jedná se o řešení nezbytné v zájmu ochrany veřejného zájmu. Nelze tedy přisvědčit žalobkyni v námitce, že by opakované nařizování veřejné služby bylo v daném případě obcházením zákona. Jedná se naopak o využití zákonné úpravy způsobem, který zákon (i zákonodárce) předpokládá k ochraně veřejného zájmu.
30. V projednávané věci není relevantní ani tvrzení žalobkyně o tom, že po dobu nařízení první veřejné služby „nezačal nikdo nikomu hradit žádnou úplatu“. Vymezení ekonomických otázek vztahujících se k výkonu veřejné služby (určení výše stočného, případně dalších

nákladů spojených s provozováním daných zařízení) není dle § 22 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích náležitostí rozhodnutí o stanovení povinnosti veřejné služby, a pro účely ochrany veřejného zájmu také není podstatné. Existence speciální úpravy některých soukromoprávních (ekonomických) důsledků uložení povinnosti veřejné služby sama o sobě nezakládá povinnost (ani oprávnění) správního orgánu stanovit jakékoliv úplaty ve výroku rozhodnutí o uložení povinnosti veřejné služby. Ani skutečnost, že v průběhu první nařízené veřejné služby nebyly žádné náklady provozovateli hrazeny, proto nemůže mít jakýkoliv vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

31. Soud dává žalobkyni za pravdu v tom, že nelze vyloučit, že vodoprávní úřad nařídí veřejnou službu i v budoucnu. Tato eventualita však sama o sobě o ničem nevypovídá a nemůže mít jakýkoliv vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Dobu, která byla vodoprávním úřadem stanovena pro poskytování veřejné služby, by měla žalobkyně jako vlastníka kanalizace využít pro úpravu právních poměrů směrem k tomu, aby byla oprávněna a schopna sama či prostřednictvím smluvního partnera kanalizaci řádně provozovat.

IV. Shrnutí a náklady řízení

32. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
34. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. září 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu